

Marjan van den Berg

Komt goed, Sanne

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

“Er is nogal wat met je gebeurd,” knikt Marleen vol begrip als Sanne tegen haar aanzert. Ter illustratie somt ze alles op, waarbij ze op haar vingers telt. “Ten eerste was daar Derk, waar je verliefd op werd. Nou ja, niet meteen, maar toch viel je uiteindelijk als een blok voor die kunstkladderende Amelander.”

Ze schiet in de lach, als Sanne wil protesteren.

“Hoho! Ik ben nog niet klaar! Want die man viel van zijn vide, akelig verhoginkje in zijn atelier naar ik heb begrepen, raakte in coma, kwam in het ziekenhuis terecht waar jij als een haas naar toesnelde, waarbij je onderweg een ongeluk kreeg met je auto en je arm brak. Daardoor kwam je in hetzelfde ziekenhuis terecht, waar die man net bijkwam uit zijn slaap. Je kuste hem als de prins Doornroosje en toen kwam hij in een revalidatiecentrum te liggen op een paar kilometer hier vandaan. Dat is reuze handig, ware het niet dat jij niet in je auto mag rijden. Nou ja, dat zou je ook niet kunnen, denk ik. Met één arm. Dus ja, ik snap wel dat je tegen me aan zit te zeuren.”

Marleen heeft nu al haar vingers afgeteld. “Nog koffie?”

Sanne knikt. Ze is stil geworden van de opsomming van Marleen. Ze voelt zich inderdaad behoorlijk hopeloos en ze kan maar niet wenen aan de afhankelijkheid. Bovendien doet die arm nog steeds hartstikke zeer. Onder het gips begint het akelig te jeuken en ook al probeert ze af en toe te krabben met een breinaald, het helpt allemaal niet. Of in ieder geval niet lang genoeg. Ze zal bij zijn als ze er eindelijk vanaf is.

“Ga jij nog wel één keertje met me mee naar Derk?” Sanne bedelt bij iedereen om een lift en nu Marleen er is, probeert ze toch nog een ritje te regelen. Maar Marleen heeft al een keer opgemerkt dat ze het bezoek aan Derk heel vervelend vindt. Terwijl ze de koffie op tafel zet, zegt ze verontschuldigend: “Ik wil je best rijden, maar dan blijven we een half uurtje. Langer niet. Ik verveel me dood daar. Ik kom liever bij jou op ziekenbezoek. Dat vind ik veel leuker! Samen kunnen we tenminste lachen!”

Sanne kan niet anders dan Marleen groot gelijk geven. Als Marleen bij haar binnenvalt, is het altijd ontzettend gezellig. En eigenlijk vindt zij het ook helemaal niet leuk om met iemand bij Derk op bezoek te zitten. Zo goed kent ze Derk nog helemaal niet. Als ze alles op een rij-

tje zet, was die ene keer dat Cathy haar bracht, nog het makkelijkst. Haar zus vulde alle stiltes moeiteloos op met haar gebabbel. Maar Cathy vormde weer een ander probleem. Al na tien minuten had Derk haar wanhopig toegefluis- terd: “Allemachtig! Wat een ellende. Gaat dat de hele tijd zo door met die zus van je?” En ja, Cathy ging tot zijn frustratie inderdaad zo door. Tot ze naar de wc moest.

“Dat krijg je van al die thee,” zei ze. “Niet weglopen hoor! Ik weet hier helemaal de weg niet en ik ben bang dat ik er niet meer uit kom. Die instellingen tegenwoordig zijn zo ingewik- keld, hè? Met al die gangen en al die nummers en al die bewegwijzersystemen. Is dat een woord? Bewegwijzersystemen? Nou ja, hoe dan ook, de wc! waar vind ik die? Weet je dat het heel burgerlijk is om toilet te zeggen? Dat las ik laatst. Net als gebakje. Dat zeg je ook niet. Je moet taartje zeggen. En gewoon wc. Nou, ik ga. Ik ben zo weer terug. En ik hoef in ieder geval geen thee meer.”

Toen ze weg was, keek Derk Sanne ontzet aan en sprak: “Je lijkt gelukkig niet op je zus. Uiterlijk wel. Iets. Maar je bent echt een stuk intelligenter. En bedachtzamer. Wat een mens. Om gek van te worden!”

Sanne deed nog een moedige poging om het uit te leggen.

“Ze bedoelt het goed. Dat weet ik zeker. Hoewel, soms is ze ook een beetje vals. Maar dat komt omdat ze sneller praat dan dat ze denkt. Zo legt juffrouw Schaap het tenminste uit.”

Derk zuchtte.

“Juffrouw Schaap? Wie is dat nu weer?”

In de vier weken dat Derk in het revalidatiecentrum woont, is ze een keer of acht op bezoek geweest. Twee keer met Marleen, één keer met Cathy en een paar keer met Daan of Abel. Ze vindt het verwarrende bezoeken, alsof ze bij een vreemde langsgaat. Maar ze geniet wel van de apps, die Derk haar ‘s avonds en ‘s ochtends stuurt. Die zijn lief, vol aandacht en vaak heel grappig. Ze vormen lichtpuntjes in haar dag. Want al werkt ze inmiddels een paar uurtjes per dag in De Roos en de Koekoek, ze is nog gauw moe en neemt veel extra rust. En de keren dat ze bij Derk op bezoek gaat, komt ze eigenlijk elke keer teleurgesteld weer thuis. Maar nu Marleen er is, pakt ze toch haar kans.

“Alsjeblieft, Marleen?”

“Toe dan maar weer,” geeft haar vriendin toe.

In de auto probeert Sanne het een beetje uit te leggen. Dat ze graag naar Derk toe wil, omdat ze er vertrouwen in heeft dat ze samen verder zullen gaan, al wonen ze op heel andere plekken in het land. Dat ze een diepe verwantschap voelt, maar dat er nog zoveel uitgewisseld moet worden, voordat ze elkaar echt goed kennen. Dat ze nog geen tijd hebben gekregen om een gezamenlijk verleden op te bouwen. En bovenal: mede door haar ligt Derk nu in dit centrum en niet op Ameland. Daar had hij vast meer bezoek gekregen dan hier.

“Dat was toch ook vanwege zijn zoon?” vraagt Marleen nuchter.

“Ja. Dat klopt. Maar verder komt er nooit iemand,” antwoordt Sanne. Haar telefoon geeft een belletje. Er is een app. Ze kijkt.

Derk: ‘Heb al bezoek! Voel je maar niet schuldig en blijf lekker thuis!’

“Derk appt. Hij heeft al bezoek,” zegt ze een beetje verbouwereerd tegen Marleen. Die juicht meteen: “Dan rijden we door! Gaan we lekker naar een terras op de markt. Lekker buiten! Zalig toch! Het is ook veel te mooi weer om

binnen te zitten.”

“Misschien zat Derk ook wel buiten,” zegt Sanne. Dat klinkt behoorlijk suf, vindt ze zelf. En eigenlijk heeft ze ook ontzettend veel zin in een terras.

“Nou ja, een terras klinkt ook wel goed. En misschien een lunch?”

“Salade gegrilde geitenkaas met noten. Ik weet precies waar. En daarna misschien nog wat winkelen? Ik zoek een spijkerjack. Zo’n klassieke. Dat vind ik zo leuk op een jurkje. Met laarsjes eronder. Wat vind jij?” Marleen straalt.

“Klinkt super. Cowboylaarsjes,” knikt Sanne.

Dus hebben ze een heerlijke middag. Ze zitten met grote zonnebrillen op hun neus op het terras, de salades zijn inderdaad fantastisch, dat witte wijntje past er uitstekend bij en Marleen heeft het ultieme spijkerjack op de kop getikt.

“Ik aarzel nog steeds over die laarzen,” zegt Sanne, als ze eigenlijk niet meer kan lopen van vermoeidheid.

“Dan gaan we nog één keer naar die winkel,” oppert Marleen. “Als die laarzen na al dat gesjouw van ons nog steeds lekker zitten, dan moet je ze kopen.”

Ze kan haar geluk niet op als ze een uur la-

ter bijna als vanzelf in de laarsjes stapt. “ En dat allemaal met één hand én na een hele middag slenteren!” juicht ze tegen Marleen.

“Meteen afrekenen. En nooit meer uittrekken,” lacht die.

Pas in de auto zegt Sanne hardop wat ze al die tijd ergens ver weg in haar achterhoofd verborgen hield: “Toch vraag ik me af wie er eigenlijk bij Derk op bezoek was.” Marleen kijkt haar verbaasd aan.

“Dan vraag je dat toch gewoon?”

Daarna verliezen ze zichzelf in een uitgebreide discussie over het bewaken van de grenzen van elkaars privacy en de beperkingen die je jezelf op dient te leggen als je vermoedt dat je te achterdochtig bent. Of lijkt.

Marleen sluit af met: “Volgens mij pak je het veel te ingewikkeld op. Paul is gelukkig een stuk simpeler. Die hoor ik nooit over privacy. Die deelt alles. Hij zit zelfs op de wc met de deur wagenwijd open. Hoewel ik dat eerlijk gezegd iets te ver vind gaan.” Ze lacht en vervolgt: “Ik zou er nooit zo diep bij na denken. Ik had hem meteen terug-geappt. Wie is er op bezoek? Maar als je er zo over na zit te denken, dan is ineens elke normale vraag verdacht. Je maakt het veel te ingewikkeld.”

“Je hebt gelijk. Je hebt echt groot gelijk,” antwoordt Sanne. “Ik ga ermee stoppen ook. Ik app hem vanavond en ik ga nergens over na denken.” Marleen lacht.

“Prima! En ook niet achteraf, hè?”

“Nee. Ook niet achteraf,” belooft Sanne.

Dus zit ze die avond gezellig te bellen met Derk over van alles en nog wat; van kabinetsformaties tot impeachmentprocedures en van Raphaelitische kunst tot de kruidenbultjes van juffrouw Schaap. Over alles behalve het bezoek dat Derk die middag had.

Als ze de verbinding verbreekt, weet hij precies hoe haar nieuwe laarsjes eruit zien; ze heeft hem zelfs een foto gestuurd. Maar zij weet nog steeds niet wie er bij hem op bezoek was. En ze wil er niet naar vragen. Ze verbetert zichzelf. ‘Ik wil er niet naar willen vragen’. Dat blijkt toch een stuk ingewikkelder dan ze had verwacht. En ze beseft ook dat ze niet doet wat ze Marleen had beloofd. Dus ze appt hem alsnog: ‘Helemaal vergeten! Wie had je op bezoek vanmiddag?’ Hij appt meteen terug: ‘Vriend van vroeger. Idioot verhaal. Ik vertel het je morgen!’

‘Leuk! Slaap lekker!’ Daarmee sluit Sanne af.

In haar droom heeft de vriend van vroeger

prachtig lang asblond haar en een wespentaille. En als ze wakker wordt, kan ze zichzelf wel slaan. Ik ben niet goed snik. Ik ben in de war door alles. Ik ben mezelf niet! Logisch ook. Ik sta te douchen met een arm in plastic. Ik kan m'n mascara niet eens goed opdoen. En ik draag het liefst joggingbroeken, want voordat ik de rits in m'n spijkerbroek dicht heb, heb ik zo ongeveer alle duivels uit de hel gescholden. Geen wonder dat ik mezelf niet ben. Wees een beetje lief voor jezelf, Sanne. Vergeef jezelf maar voor al die rare ideeën en verdenkingen.

Juffrouw Schaap heeft meteen door hoe ze zich die ochtend voelt. Als het koffietijd is in De Roos en de Koekoek, pakt ze Sannes handen vast en zegt: "Jij komt vanavond bij mij eten. Ik verwacht je om half zes."

"O, mogen wij ook?" Daan en Abel steken meteen hun vinger op. Maar Schaap schudt haar hoofd.

"Het gaat niet goed met dat kind. Die piekert maar en piekert maar. Ik ga haar vanavond de kaart leggen. Dat neemt vast een hoop onrust weg."

"En je gaat haar natuurlijk rabarbertaart voeren," zegt Daan jaloers. Schaap lacht.

"Welnee, die heb ik bij me! Gisteravond